

אשדות-יעקב. יום ו', ה' שבט תש"ח / 16 לינואר 1948. יומן מספר 1044

מ ש ה י ע ק ב י

(ליום השלושים למותו)

16.1.48

חלף חודש מאותו יום המר, מיום מותו של מ ש ה.
 הוא נפל באמצע היום, בבגדי עבודה ובתוך העבודה.
 איש סקט היה משה. סקט וטוב לב. עממי. מילדותו עבד. במקצועו היה סנדלור.
 הוא ברח עם הצבא האדום לרוסיה עוד בראשית המלחמה. ברוסיה עבד במקומות שונים -
 בבית חרושת לנעלים בהומל, אח"כ בסיביר בקומסומולסק, זמן-מה גם ב-
 קולחוז. עד שהתגייס לצבא הפולני. בתוך הצבא הפולני הרגיש רע, סבל מאנטיס-
 מיות ושנא את הפולנים. חלם על בריחה מהצבא. וכאשר היתה האפשרות הראשונה
 בזמן שהות גדודו בגדרה, נעלה והגיע לאפיקים. והוא בין ראשוני העריקים מ-
 בין רבים כמוהו.
 התקשר לקיבוץ, לכפר ולחיי עבודה. זמן קצר היה באפיקים. מסת עבר עלינו.
 וכאן התחיל לבנות את חייו, כאיש מסק, כחבר נאמן לרעיתו. מוטרט וקסור עם
 כל ענף וענף. וכל אחד מאתנו ידע שענף האורוה, שכה קטורים בו ענפי הסדה ו-
 החצר, נמצא בידיים נאמנות. וכלל לא הרגסנו שמה חדש בתוכנו וחדש בעבודה
 חקלאית. ובאיזו מסירות וידיעה טפל בפרדות, באיזו אחריות שמר עליהן. מדי
 יום ביומו הוא צמח בתוך הקרקע שלנו, בתוך הנוף שלנו. היה לו רצון ללמוד ו-
 מתוך שלא למד בילדותו נתן לו הדבר קשה מאוד. השתתף בחוג לידיעת הארץ. היה
 מלא שמחה לכל הישג שלו.
 וצר מאוד שכה רענן וצעיר, בראשית התערותו במולדת, סכך אהב את העבודה ו-
 המסק, סכך אהב את הילדים והחברה שלנו, שכה אהבנו כל אחד שהכיר אותו -
 הלך מאתנו.

י ה י ה ז כ ר ו ש מ ו ר ב ת ו כ נ ו